

Maija Kaukonen
paatoimittaja@say.fi

Teho-osaston 40-vuotispäivän kunniaksi avattu historiavetriini.

Kunniajäsen lääkitöneuvos Raili Laru-Sompa

Suomen Anestesiologiyhdistys päätti kutsua vuosikokouksessaan 18.11.2021 lääkitöneuvos Raili Laru-Sompan yhdistyksen uudeksi kunniajäseneksi.

Missä olet tehnyt työurasasi?

Pari ensimmäistä vuotta harhailin psykiatrialla, mutta varsinaiset työt anestesiolla aloitin Lapin keskussairaalaan 1979. Rovaniemeltä siirryin 1981 Jyväskylään Keski-Suomen keskussairaalaan. 1990-luvun puolivälistä lähtien vastasin siellä tehohoidon päivittäisestä toteutuksesta aina eläkkeelle jääntiini 2019. Koen olleeni nimenomaan tehohoitolääkäri ja teho-osaston kehittäjä.

Mikä on mieluisin muistosi työuraltasi?

Vaikeasti loukkaantunut, pitkään tehohoidossa ollut pikku poika oli kä-

sin kirjottanut kirjeen sairaalan johtajalle, jossa hän nimesi minut sairaalan parhaaksi lääkäriksi. Sain kopion ja

se oli vuosia työpöytäni laatikossa. Voimaannuin lukiessani sitä.

Minkälaisia haasteita olet kohdannut työssäsi?

Mainitsen pari keskeistä. Kymmenkunta vuotta olin ainut kokopäiväinen lääkäri teho-osastolla. Tuolloin jo hoidimme satoja potilaita vuodessa. Potilastyön ohella piti kehittää osastoa, kouluttaa henkilökuntaa ja tehdä hallinnolliset työt. Päivät olivat pitkiä. Pakko oli tuoda töitä kotiin, jotta niistä selvisi. Aika vaan ei kerta-kaikkiaan riittänyt. Jaksamista auttoi se, että olen aina pitänyt työstäni ja työyhteisön henki oli hyvä ja tiimityö

Hän nimesi minut sairaalan parhaaksi lääkäriksi.

sujui. 2004 saatiin toinen lääkärin virka teho-osastolle ja oma tehöpäivystäjä, jolloin helpotti.

Toinen merkittävä haaste oli tietojärjestelmän käyttöönotto teho-osastolla 1996. Olimme muistaakseni toinen teho-osasto Suomessa, joka otti tietojärjestelmän käyttöön Lapin keskussairaalan jälkeen. Ei ollut paljon keittä kysyä neuvoja, varsinkin kun meillä oli kymmenen ensimmäistä vuotta amerikkalainen SpaceLabs Chartmaster II, jota ei ollut muilla teho-osastoilla Suomessa. Konfigurointi ja henkilökunnan koulutus olivat valtaisa työ, joka tosin maksoi kyllä lopuksi vaivan.

Mitä kaikkia aktiviteetteja sinulla on ollut SAY:ssä ja sen jaoksissa?

Olen ollut sekä SAY:n johtokunnassa että tehojaoksessa sihteerinä. Koen pitäneeni anestesiologiensaippua korkealla myös kun toimin Lääkäriliiton Suomen anestesiologit -alajaoksen puheenjohtajana ja kun toimin Suomen suurimman tieteellisen yhdistyksen Duodecimin hallituksen varapuheenjohtajana sekä Duodecimin valtuuskunnassa.

Mitä teet, kun et ole töissä?

Harrastan liikuntaa päivittäin, se on parasta dopingia. Tykkään vaeltaa yksin tutuissa metsissä sienestäen.

Laitan ruokaa mielelläni ja parasta on, kun saa tarjota kokeilujaan ystäville. Kuuntelen paljon YLEn ykköstä, sen hyviä asiaohjelmia ja hyvää musiikkia. Rakastan kuvataidetta ja jos en ehdi näyttelyihin, niin ihastelen omia hankintojamme. Luen

Potilastyön ohella piti kehittää, kouluttaa ja hallinnoida.

mielelläni elämäkertoja. Vuosia olen tehnyt ennen nukkumaanmenoa extravaikean SUDOKUN. Kuvittelen sillä ehkäiseväni dementoitumista. Lähivuodet näyttävät, onnistuinko torjunnassa.

Mitkä ovat suunnitelmasi eläkkeellä?

Joka päivä teen jotain, mistä oikeasti nautin. Vuosia meni niin, että en ehtinyt tehdä juuri muuta kuin pakolliset. Olen aina seurannut aktiivisesti finanssipolitiikkaa, ja minua kiinnos-

taa maailman tapahtumien heijastuminen rahamarkkinoihin. Harrastan pienimuotoista sijoittamista ja päivittäin seuraan pörssikursseja sekä teen kauppaa. Olen ollut yli 30 vuotta keski-suomalaisen anestesiaalääkäreiden omistaman Jyväskylän OY:n toimitusjohtaja ja jatkan siinä tehtävässä edelleen. Käyn itsekin vielä töissä yksityissektorilla.

On mukava seurata lastenlasteni Oivan (8 vuotta) ja Veikon (6 vuotta) kasvua ja kehitystä. On ilo saada olla osa heidän elämäänsä.

Matkailu on mukavaa. Pari ulkomaanmatkaa olen uskaltanut jo varaamaan koronarajoitusten vähentyessä. Ehkäpä juoksen vielä kerran maratoninkin.

Mitä muuta haluaisit kertoa kollegoille?

Ammatillinen osaaminen ja koulutus korostuvat ammatissamme. Ei pidä kuitenkaan unohtaa itsensä kehittämistä. Esimerkiksi empatiakyky ja myötäelämisen taito ovat avuja, jotka auttavat niin potilastyössä kuin työyhteisössä. Niiden myötä myös vanheneva anestesiaalääkäri voisi saada ymmärrystä kollegoilta, jotka elävät vielä ikuisen nuoruuden harhassa. ■

Raili Laru-Sompa

Milloin ja missä suoritit lääketieteen lisensiaatin tutkinnon?

- 1977 Oulun yliopisto

Milloin ja missä suoritit anestesiologian erikoislääkärin tutkinnon?

- 1983 Oulun yliopisto

Mitä muita tutkintoja sinulla on?

- 1993 Hallinnon pätevyys
- 2004 Tehohoitolääketieteen erityispätevyys

Helsinki City Marathonin maaliin saapuminen vuonna 2016.

